

lokalerne frigives og Nævnene ophæves. Papirerne er til Raadighed, hvis det ærede Medlem skulde ønske at se Beviser for, hvad jeg her siger; men af Hensyn til Tiden vil jeg ikke anmode den højtærede Formand om Tilladelse til at oplæse de Oplysninger, jeg har.

Det ærede Medlem var ligeledes meget piqueret over, at det var tilladt at lønne Nævnsmedlemmer. Ja, vi har jo stærkt udpræget konservative Folk, som overalt hævder, at der overhovedet ikke skal gives Løn for offentlige Hverv, med den Bagtanke, at de offentlige Hverv, ogsaa de her i Rigsdagen, helst skulde beklædes af Folk, som havde Raad til at undvære Vederlag, saa var man fri for det Vrøvl, man har fra Underklassens Side. Det er Grundtonen i det. Men fra den Side, jeg tilhører, kan vi ikke gaa med til at indføre Bestemmelser, der privilegerer Velhavere med Hensyn til at varetage Samfundets Interesser. Men for øvrigt er Forholdet det, at der i Aarhus ikke er betalt Nævnsmedlemmerne Løn; man har stillet en Sum til Raadighed, som var bestemt til at dække det værste Arbejdstab for ubemidlede Nævnsmedlemmer, og som tillige skulde anvendes til en Bid Mad til Nævnsmedlemmerne; naar disse havde siddet til Kl. 10—11 om Aftenen og forhandlet i Nævnet, var der jo ingen Mening i, at de skulde gaa hjem og forstyrre Kone og Børn med at lade dem søge for Opdækning, Spisning og den Slags Ting. Men det er saa ringe en Sum, det drejer sig om, og det er nødvendigt at afholde denne Udgift, naar man vil have de Folk, man ønsker, til at deltage i det offentlige Liv.

Jeg vil ligeledes gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Huslejelovgivningen har jo til Udgangspunkt August 1914 og ikke 1916, saa den Bestemmelse, Nævnet her i København har truffet, var egentlig ikke saa mærkelig. Jeg skal ikke opholde mig ved den sædvanlige Paastand: at Huslejeloven skulde have forhindret Opførelse af Bygninger; for dette ligger saa langt ude og er saa ofte gendrevet, at jeg ikke kan forstaa, at nogen overhovedet gider gentage det.

Det er vel rigtigt, som den højtærede Indenrigsminister sagde, at man maa være og ogsaa er indforstaaet med, at man efterhaanden bør naa frem til mere frie Forhold end dem, der har været til Stede under Huslejelovgivningen. Men det, som jeg og mit Part har hævdet, er ogsaa kun, at man skal vente dermed, endtil Boligforholdene har bedret sig, saaledes at der ikke er en Bolignød, der kan benyttes som Tvangs-

middel overfor den anden Part, og det, jeg har bebrejdet den højtærede Minister med Hensyn til Ændringerne, er, at han med disse har grebet ind til Skade for den svageste Part.

Jeg har ikke paa nogen som helst Maade givet den højtærede Minister Skylden for, at Boligforslaget er kommet saa sent frem. Det var ikke nogen Bebrejdelse mod Ministeren, jeg fremsatte i Gaar; jeg udtalte mig forstaaende om de Aarsager, der havde kunnet nødvendiggøre dette Forhold. Men jeg rettede den Henstilling til den højtærede Minister, om han ikke som Følge deraf vilde foreslaa den nuværende Boliglov forlænget i alt Fald en Maaned, for at man kunde faa ordentlig Tid til at behandle dette vigtige Lovforslag; thi dertil er en halv Snes Dage ikke tilstrækkeligt, og der kan jo let skaffes mere Tid.

Hvilke Ulykker der er paaført Samfundet ved den nugældende Boliglov, som blev vedtaget i Fjor, er det naturligvis vanskeligt at bevise, men at der er vandret en Del, ja, ikke saa ganske faa Skillinger fra Lejernes Lommer over i mindre hensynfulde Husejeres Lommer i Kraft af Bestemmelsen i § 6, Litra B, er der i alt Fald ikke Tvivl om. Jeg mener ikke, man kan sammenstille det Forhold, at nye Ejendomme ikke kommer ind under Huslejeloven, med den Bestemmelse, der nu foreslaas gennemført om, at der skal gøres Undtagelse fra Loven, naar en Vært laver en Loftetage med et Par Smaalejligheder; thi der er meget stor Forskel paa de to Ting. Et nyt Hus koster mange Penge, og det kan være rimeligt — og man paastod jo i sin Tid, at det skulde fremme Boligbyggeriet —, at det undtages fra Bestemmelserne i Huslejeloven; men Lejligheder, der fremkommer ved en Omdannelse af en Tagetage med en Bekostning af nogle Hundrede eller nogle faa Tusinde Kroner, bør ikke undtages, idet man derved i den samme Ejendom vilde skabe to meget forskellige Lejlighedspriser.

Der er aldeles ingen Uenighed mellem det ærede Medlem Hr. Hauge og mig, saa der er ikke for os nogen Grund til at sætte os i Bevægelse for at finde Socialdemokratiets Ben og rede dem ud fra hinanden. Det var akkurat det samme, vi talte for: Boligfondsforslaget som en Redning i Stedet for det Afsnit af Financeringen, der stryges af Huslejeloven; vi var i den nøjeste Overensstemmelse. Hvis en forlods Forhøjelse af Minimumsprocenten til 35 pCt. ikke betød noget, forstaaer jeg ikke, at Ministeren holder saa stærkt fast derved. Det kunde jo efter den Hus-